

Jeg har været med, sammen med det øvrige Udvalg til at stille dette Endringsforslag; men jeg har senere faaet adskillige Betæneligheder derved. Jeg tror ikke, det er heldigt at gøre den Indrømmelse, at man kan sætte Gift overalt. Jeg frygter for, at det skal gaa ud over andre, baade tamme og vilde Dyr, og jeg vil ikke gerne forgifte hverken det ene eller det andet Dyr. Det kunde f. Eks. ske ved, at et eller andet Dyr aad disse forgiftede Mus. Jeg anser det for givet, at naar en Mus bliver forgiftet, saa vil de Dyr, som mulig kunne komme til at fortære den, ogsaa kunne blive forgiftede. Jeg har, som sagt, altsaa Betæneligheder ved dette Forslag, og jeg skal ikke blive særlig bedrøvet, hvis det skulde falde. — Endringsforslag under Nr. 42 gaar ud paa, at foran „Mus“ sættes „Røtter“. Ligesom med Hensyn til Forslaget under Nr. 41 har jeg ogsaa været med, sammen med det øvrige Udvalg, til at stille dette Endringsforslag. Men jeg nærer de samme Betæneligheder som med Hensyn til det foregaaende, og det i endnu større Grad; thi, som sagt, det gaar jo ud paa, at Fangstredstaber kunne anvendes saa vel over for Røtter, som over for Mus; men disse Fangstredstaber, man skal anvende til at fange Røtter i, maa naturligvis være af større Dimensioner end dem, man bruger til at fange Mus i, og det er aldeles vist, at hvor man i et saadant Fangeredskab kan fange Røtter, kan man ogsaa fange Væseler f. Eks., og de høre til de Dyr, der ere fredede i Jagttiden. Jeg nærer altsaa endnu større Betænelighed ved dette Forslag, og jeg skal heller ikke have noget imod, om dette Endringsforslag ikke skulde blive vedtaget. Selvfølgelig ønsker jeg, hvad enhver Landmand maa ønske, at de, baade for Vand- og Skovbrug meget skadelige Røtter og Mus efterstræbes og ødelægges, men jeg er en Modstander af, at Gift anvendes i alt for stort Omfang, og jeg frygter for, at det skal komme til alt for meget at gaa ud over de Dyr, der af Naturen ere bestemte til at holde Røtter og Mus i Aie. Gribes man alt for hensynsløst ind i Naturens Orden, vil det sikkert hæbne sig. Dertil kommer, at vor Dyrefauna ikke er synderlig talrig, og der gives jo slet ingen farlige Dyr blandt dem. Jeg ønsker derfor ikke, at hele Dyreslægter blive udryddede af vor Fauna, men det er der megen Udsigt til, hvis man giver Frihed til at sætte Gift efter saa stor Maalestok som her foreslaaet.

Et Flertal, hvortil jeg hører, har stillet et Endringsforslag under Nr. 38 gaaende ud paa, at Ordene „og indhegnet Sagtre-

mise“ udgaa. Som jeg tillod mig at udtale ved Lovforslagets første Behandling, er dette Punkt: Jagtremise noget nyt, der er kommet ind i det foreliggende Lovforslag. Det findes ikke i den gældende Jagtlov af 1ste April 1871. Jeg har søgt Underretning hos flere jagtmyndige, men ingen har kunnet definere for mig Begrebet Jagtremise. Det, jeg har faaet vide, er, at Jagtremise er et mindre, beplantet Stykke Jord, et enslikt liggende Bussads, indhegnet saaledes, at mindre Vildt, særlig Fuglevildt, Fasaner og Agerhøns, kunne ty derhen, naar de forfølges af Rovdyr og Rovfugle. Den første Definition har jeg egentlig faaet i Dag af den ærede Ordfører. Han mener, at der kræves et Areal paa en 10 Tønder Land, begroet med Buxte, men saa forekommer det mig, at Jagtremise nærmer sig meget stærkt til Dyrehave, og at man saa lige saa godt kan falde den Dyrehave. At Harene alene ville kunne finde et Friked i saadanne Jagtremiser, skønner jeg ikke; thi er Indhegningen saaledes, at Haren kan komme derind, kunne ogsaa de Dyr, der efterstræbe Haren, komme derind. Jeg tror derfor nærmest, at den har Betydning for Fasaner og Agerhøns. Der er jo som sagt ingen Bestemmelse i Lovforslaget om, hvor stor en saadan Jagtremise skal være, heller ikke om, hvordan Indhegningen skal være — der staar i Forslaget simpelthen Jagtremise, og hvad det egentlig bethder, er der jo i Grunden ingen, der ved. Men saa meget maa vist anses for givet, at bliver Ordet Jagtremise staaende, vil enhver Grundejer, selv den mindste, kunne indrette en Jagtremise, og der indrette Faldgruber, opstille Kælder, sætte Gasse og, hvad der er allerværst, lægge Gift, og Forsbudet i § 17 mod alle andre Steder end i Gaard og Gaardsplads og indhegnet Have og Dyrehave at bruge disse Fangstredstaber maa saa anses for aldeles illusorisk. Mine Medforslagsstillere og jeg kunne saaledes ikke være med til at udstrække den Tilladelse, som § 17 giver, til at anbringe de nævnte Fangstredstaber og til at sætte Gift, til ogsaa at gælde for Jagtremiser, der utvivlsomt ville blive oprettede efter en meget stor Maalestok af Folk, der ikke have noget virkeligt Territorium, men dog ville drage Fordel af Jagten. Vil man værne om vor Vildtstand her i Landet — og det vil jeg gerne være med til — bør man ikke tillade at oprette Jagtremiser; sker dette, vil den Tid næppe være fjern, da alt Vildt vil forsvinde fra Landet. Jeg skal derfor opfordre det høje Rigs ærede Medlemmer til at udstemme Ordet Jagtremise.

Det samme Flertal, der har stillet En-